

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M.B.
przeciwko R. - Spółdzielni Właścicieli w J.
o stwierdzenie nieważności, ewentualnie o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna, wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres, a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie

prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłankę z art. 398⁹ pkt 1 k.p.c. to jest występowanie zagadnienia prawnego. Zagadnienie to skarżąca ujęła w cztery punkty jednak ich analiza wraz ich z uzasadnieniem nie pozwala przyjąć, że zagadnienia te spełniają warunki istotności w rozumieniu powołanego przepisu to jest, ujęte abstrakcyjnie, mają mieć znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, ale winny mieć znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia spraw podobnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ.).

Postępowanie w sprawie dotyczyło ważności uchwały organu pozwanej Spółdzielni o wykreśleniu powódki z rejestru członków; sąd stwierdził nieważność tej uchwały wobec ustalenia jej sprzeczności z art. 24 § 3 prawa spółdzielczego, statut spółdzielni nie przewidywał, bowiem takiego obowiązku, którego niedopełnienie stało się podstawą wykreślenia. W związku z takim przedmiotem procesu, w którym rozstrzygnięcie zapadło na podstawie art. 42 § 2 prawa spółdzielczego, stwierdzić należy, że trzy pierwsze wątpliwości, ujęte jako zagadnienia prawne, nie dotyczą przedmiotu procesu i rozstrzygnięcia. Dotyczą, bowiem postępowania rejestrowego, i tak: zagadnienie 1) - obowiązków sądu rejestrowego (art. 23 ust. 1 ustawy o KRS), zagadnienie 2) - najwyraźniej zakresu związania sądu procesowego rozstrzygającego o ważności uchwały wpisem podmiotu do rejestru, co zdaje się kierować rozważania ku art. 365 k.p.c., zagadnienie 3) - dotyczy niespornej w orzecznictwie kwestii istnienia, usuwalnego, domniemania prawdziwości, a zatem i legalności, wpisów dokonanych w KRS, a pytanie o tryb usunięcia takiego domniemania jest zbędne wobec regulacji wynikającej z przepisów prawa, tu: z art. 42 § 2 prawa spółdzielczego. Zagadnienie 4) nie nosi cech zagadnienia ujętego abstrakcyjnie, wiąże się ściśle z okolicznościami faktycznymi sprawy i nie może być uznane za istotne w rozumieniu powołanego przepisu. Dodać można, że w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że wymienione w statucie przesłanki wykreślenia muszą stanowić

niewykonywanie obowiązków statutowych tamże określonych i to ze względów, w których nie można dostrzec nienależytej staranności ze strony członków spółdzielni.

Dodać też trzeba, że jeżeli skarżąca dostrzegła związki kwestionowanego rozstrzygnięcia z kognicją sądu rejestrowego, które zostały, jej zdaniem, zignorowane przez sądy rozstrzygające sprawę, powinna była w podstawach kasacyjnych postawić zarzuty naruszenia tych przepisów, do których odwołuje się w sformułowanych zagadnieniach prawnych.

W świetle powyższego, nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 8 ust. pkt 1 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668).

jw